

IV

Oh bell cavall,
plou a ciutat on es cou la desgràcia
i la soledat dels homens rovella
l'esperança. "Escolte el piafar
de les constel·lacions als estables"

tal com diu [Tranströmer](#), però no res
canviarà sense els mots i la dansa.

Per això cantarem i ballarem
per foragitar les grans injustícies.

Farem la cara roja als miserables
embaucadors amb pedigrí polític.
Fan ganyotes i lladren descosits
però són cartons buits cremats de falla.

Diuen que no hi ha blat, tampoc avena.
Ens tasaran l'aire i la llibertat?
Vetaran els colors del pensament?
Perdrem la veu a martellades d'aigua!

Ara volen acurtar-nos el viure,

ampliar la fam i el dol tan cruel.

Imposen punyals d'acer, la moneda

cilici i convenció dels canalles.

Però cap abús ens desfarà els somnis:

Nens de cors purs somriuran la justícia,

i les milotxes parlaran dels vents.

La vida no és l'atzar d'una tómbola

i la Terra exigeix mans de llum i roses

per trencar les cabotades d'arena,

l'aridesa dels jous que ens esclavitzen:

Oh bell cavall que esclafes els ullals

de la tristesa!